

69,- Kč
63. ROČNÍK

2/2011

atletika

ČASOPIS ČESKÉHO ATLETICKÉHO SVAZU

*S atlety
v kuchyni*

*Zlatá Tretra
v plném
rozpuku*

*Větru
navzdory*

bang, bang

NA ZLATÉ TRETŘE ROZDÁVÁM

podpisy

Antonín Kábele

- narozen 16. 8. 1935
- ve Slavii Praha ho připravuje Petr Novotný
- drží přes 50 českých rekordů v různých veteránských kategoriích, počet domácích titulů odhaduje na 80
- závodil na šampionátech v Austrálii, Africe i Americe
- pracoval jako trenér házenkářek i správce stadiónu v Edenu a na Děkance
- píše knihy, maluje, fotí akty

text: Michal Osoba (Právo),
foto: graf.cz

Tu historku si tehdy čtyřiatřicetiletý Roman Šebrle vybavil ještě na vyhlášení Atleta roku: „Po závodě veteránů na mě na Zlaté tretře Tonda Kábele volal: Románku, příští rok už můžeš běžet s náma.“ Souboj s desetibojařským rekordmanem však zatím šestasedmdesátiletý Antonín Kábele, výrazná postava české veteránské atletiky, vyhlíží marně.

S Robertem Změlíkem se na Tretře utkáváte, myslíte, že se dočkáte i Romana Šebrleho?

Zatím se mu do toho nechce. Ale doufám, že jo, chtěl bych s ním běžet! Zlatá tretře je pro mě víc než mistrovství světa, tam běžím před tolika diváky. Každý mě tam zná, teď jsem i holkám a klukům rozdával podpisy, to bylo něco úžasného. Škoda, že letos nebyl Změlík kvůli zranění nohy. Ale když mu bylo čtyřicet, tak jsem ho v tom přepočtu porazil.

Ted' vás čeká veteránské mistrovství světa v Kalifornii. Jak velká je to akce?

Já jsem přihlášený na stovku a dvoustovku, běžím se rozběh, semi-finále a finále, v mé kategorii nad 75 let tam je asi padesát lidí. Spodní hranice je teď 35 let, těch je nejvíc, nejstarší jsou nad 95. Tam jsou ale jen dva. V Austrálii byl i jeden stovkouletý. Toho chci překonat. (úsměv)

Zúčastní se i někdejší hvězdy, které sbíraly třeba olympijské medaile?

Ano. Ted' mě napadá třeba Valerij Brumel, který ve výšce závodil ještě v Durbanu, nebo jsem běhal s Petrem Čechem, co byl šestý

na olympiádě. Sám jsem říkal Jarmile Kratochvilové, ať jde závodit, že to musí za 15 sekund zaběhnout. Nezaběhla a říkala, že už s tím končí. Nejtěžší je ten přechod právě pro lidi, co byli zvyklí vyhrávat.

Vy jste ale začal závodit po bezmála třicetileté pauze...

Já začínal běhat v patnácti, ale měl jsem tam pauzy. Hodně jsem si trhal svaly, na vojně v Žatci jsem se naučil kouřit a dělal lumpárny. Pak jsem se ještě vrátil na Spartě, nechal kouření a běhal do třiceti. A až pak v 57 letech jsem se dozvěděl, že jsou vůbec nějakí veteráni. Luděk Bohman mě pozval na mistrovství republiky, jenže jsem těsně před tím chodil starý s Petrem Šarapatkou, který byl tehdy žák, a při posledním jsem se narval. Ještě druhý den v šest ráno jsem zkoušel, jestli to nepůjde. Nešlo. Ale v létě už jsem tam vyhrál.

Halu jste tedy asi zažil poprvé až ve veteránské kategorii.

Jasně, vždyť já předtím neznal ani tartan. Místo bloků jsme si na škváře hrabali doličky. Také jsem se i v hale hned narval, když jsem tehdy běžel s Robertem Změlíkem...

Na svalová zranění ale prý máte originální léčebnou metodu – vepřové sádlo.

Tím jsem známý. Posledně tu byl Růžička od hokejistů, sám se mě na to ptal a pak říkal, že bude muset skoupit všechno vepřové sádlo v okolí.

Za kolik ted' zvládnete stovku?

V 75 mám 15,03, ale trenér Petr Novotný mi říkal, že to musím vylepšit pod patnáct. Mám na to.

Chodíte tedy trénovat s jeho skupinou?

Dřív jsem se trénoval sám, ale pak jsem byl línější a trénoval jen třikrát týdně třeba tři úseky. Namíchlo mě to, že takhle se nikam nedostanu, tak jsem říkal Svobodovi, Jilkové, ale ti že měli dost lidí, až jsem oslovil Petra. A ten mě hned vzal. Teď trénuju každý den kromě neděle a vždycky mě dokáže připravit na tu velkou akci. Co chodí mladí kluci, já jdu s nimi. Třeba starty, ty mně vždycky šly, jen mi Petr dá vždycky bloky o něco dopředu. A ted' tam má jednu Bulharku, tak trénuju s ní. Zatím ji porážím.

Když na závodech zdoláváte i o dvě generace mladší soupeře, bývají z toho v šoku?

To jo. Závodím ted' v krajském přeboru za Český Brod. Když porážím mladé, mám z toho radost. Už mě všude znají a občas slyším, jak s obavami říkají: „Jéje, je tu zase Tonda.“

Máte díky své vitalitě kamarády hlavně mezi mladší generací?

Já si se starejma tolik nerozumím. Masér hokejistů Slavie mi říkal: „Tebe kdyby viděl z vlády, tak nás budou posílat do penze v osmdesáti.“ Atletika mě drží mladým. Když se mi v hale v Gentu za cílem podlomila noha, běžela mi pomoci jedna francouzská trojskokanka, co jí bylo 35, a dala mi pusy. Pak mi na facebook psala, že jsem si jí získal tím, jaký jsem optimista a že mám nádherný úsměv... Jedna novinářka o mně zase napsala, že se dožiju stovky, ale ty ženské pro mě budou staré. No to každopádně! Vždyť já ještě v sedmdesáti chodil s dvaadvacetiletou holkou... ■

